

ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

Μαρμάρινος κι' ἀφθαστος σὲ κάλλος,
 Τῆς Εὐτυχίας ὁ ναὸς ὁ μέγας
 Στὸ βουνὸ ὑψώνεται τῆς Φαντασίας.
 Ὕψη ἀθώροητα τότε χωρίζουν
 Ἀπὸ τοὺς ταπεινοὺς ποῦ χιτίζουν
 Ἄλλους ναοὺς, τεμένη ἀπελεισίας.

Τὸ δρόμο, ὁποῦ φέρνει στὸ παλάτι
 Τῆς Εὐτυχίας, τὸν σκεπάζουν βάτοι
 Κι' ἀγκάθια καὶ τρίβολοι κι' ἀσφελαχτοὶ
 Καὶ δὲν ὑπάρχει μονοπάτι
 Ποῦ νὰ μπορῆ νὰ τὸ περάσῃ αὐ
 Καὶ στὸ ναὸ νὰ φέρῃ χυδαῖο προσκνητή.

Στὸ ναὸ μόνον ἓνας δρόμος φέρνει,
 Ὁ δρόμος τοῦ αἰθέρα, καὶ τὸ πνεῦμα, ὁποῦ σέρνει
 Δούλη τὴν ὕλη, κάθε χυδαία ἀρετῆ,
 εἶναι τὸ ἄλογο κεῖνο ποῦ μόνο,
 Νικῶντας κάθ' ἐμπόδιο, μπρὸς στὸ θρόνο
 Τῆς Εὐτυχίας ὀδηγεῖ τὸν καβαλλάρη νικητή.

Στὸ ὑπέροχο παλάτι ποῦ θαμπώνει
 Τοὺς ἀσυνήθιστους στὸ φῶς, ὅπου στεφανώνει
 Ἡ χαρὰ τοὺς μῦστες τῆς, ἔλα ν' ἀνεβοῦμε,
 Λευκή. Ἡ φλόγα τῆς καρδιάς μας θὰ μᾶς δείξῃ
 Τῆς Εὐτυχίας τὸ δρόμο τὸν αἰθέριο καὶ θ' ἀνοίξῃ
 Τὴ θύρα τὴ σφιχτόκλειστη, στῆς χαρᾶς τὰ δώματα νὰ μποῦμε.

ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Χαρούμενοι ἀπ' τοὺς βαθειοὺς τοὺς τάφους οἱ βρονκόλακες
 Στὴν κοσμοχαλασιὰ τὴν τόση βγῆκαν
 Ζωὴ ἀπὸ τὴ μάνιτα τ' ἀνέμον νὰ ρουφήσουνε
 Καὶ τὰ στοιχεῖα τοῦ δάσους ξανοιχθῆκαν
 Γιὰ νὰ γιορτάσουνε στὸ πανηγῦρι τ' ὀλοσζότεινο.

Κατάμαυροι τῶν δένδρων οἱ ἴσκιοι ἀπλώνονται,
Γιὰ τὸ χορὸ ἕνας στὸν ἄλλον γέρονν,
Δένδρα πολλὰ ξεροζωθῆκαν καὶ νεκρὰ κυλίσανε
"Ὅμως οἱ ἴσκιοι τοὺς τὸν γῦρο φέρουν
Καὶ τὸ χορὸ — βρουκόλακες ἀληθινοὶ — δὲν λύσανε.

Μεσάνυχτα. Περήφανο τὸ δάσος τὸ ἀπέραντο
Τὸ φίλημα τοῦ ἄγριου ἐραστή του —
Τ' ἀνέμου — ἠχολογáει καὶ μ' ἠδονικὴ φρικίασι
Στὸ σφιχταγκάλιασμα τοῦ δαμαστή του
Πέφτει νεκρὸ τὸ κάθε δένδρο, σύντριμμα, βρουκόλακας.

Κί' ἀπλώνονται τοῦ δάσους ὀλοένα μεγαλύτεροι,
Πεῖδ μαῦροι καὶ πεῖδ ἔμορφοι οἱ ἴσκιοι,
Ἐνῶ τὸ πάθος τοῦ ἀνέμου τ' ἄγριο πληθαίνεται —
"Ὅσο πληθαίνεται ἢ χαρὰ ποῦ βρίσκει —
Καὶ σειῶνται ἀπὸ ἠδονῆ τῆς ψυχῆς μου τὰ θέμελα.

Μὴ σβύνεσαι, ὦ νύχτα. Τὰ κάλλη σου τὰ ὑπέροχα
Μπρὸς στῆς μέρας τῆ γαλήνη ἄς μὴ χαθῶνε,
Σὲ σένα ἢ ἀνήσυχη ψυχὴ μου καθρεφτίζεται,
Ποῦ μέσα της ἀνέμοι ἀντιβογκοῦνε,
Σκοτεινὴ, μ' ἄπειρα πάθη, ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἔμορφότερη.

ΣΤΑΘΗΣ ΚΑΙ ΑΒΙΑΣ

EDGAR POË

Ο ΚΟΡΑΚΑΣ

Ἦταν μεσάνυχτα γεμάτα θλίψη κ' ἤμιον σκυφτὸς καὶ μελετοῦσα κάποιο παλιὸ καλὸ βιβλίον μιάς ξεχασμένης πιά θεωρίας, καὶ τῆ στιγμῆ πού τυραννιόμουν κατακομένος νὰ τὸ νοιώσω, ξάφνου, ἀκούω ἕναν κρότο σὰν κάποιος νὰ χτυποῦσε σιγαρά, σὰν κάποιος νὰ χτυποῦσε τῆς κάμαρας τὴν πόρτα.

— Κανένας ἐπισκέπτης θάναί, σιγομουρμούρισα, καὶ μοῦ χτυπᾷ τῆς κάμαρας τὴν πόρτα. Αὐτὸ θενάναί, τίποτ' ἄλλο.

"Α! Πῶς τὸ θυμᾶμαι τώρα ξάστερα! Κ'

ἦταν μιὰ νύχτα τοῦ Δεκέμβρη καὶ τὰ δαυλιὰ τῶνα μὲ τᾶλλο μὲ τἀντιφέγγισμα τῆς ἀγωνίας των χρωμάτιζαν τὸ πάτωμα. Καὶ καρτεροῦσα τὴν ἀγῆ μ' ὀλόθερμη λαχτάρα. Μ' ἀνώφελα μέσ' στὰ βιβλία μου τῆ λησμονιὰ στὴ λύπη μου ζητοῦσα, στὴ λύπη μου γιὰ τὴ χαμένη πιά γιὰ μένα Λενώρα, γιὰ τὴν ἠγαπημένη μου καὶ τὴν ὀλόφοτη παρθένα, πού οἱ ἀγγέλοι θὰ τὴ φωνάζουν τώρα Λενώρα, μὰ πού ἐδὼ κίτω τὸνομά της δὲν θὰ τἀκούσω πειὰ ποτέ.

Καὶ τὸ λυπητερὸ, ἐλαφρὸ καὶ ἀόριστο